

väl de sämjas. — 5) Säges äfven, i andlig mening, om tankens foster, om snillets, konstens alster o. s. v., då de göra ett behagligt intryck på skönhetsinnet eller på ett skönt sätt uttrycka något sedligt begrepp. *En v. tanke. V. grund-sats. V-kra ord, uttryck. Ett v-t tal. V-kra verser. Ett v-t poem. En v. bok. En v. ta-lang. De v-kra konsterna,* se *Skön konst* (under *Konst*). — 6) Ädel, upphöjd. *En v. själ. V. karakter. En v. handling. Det är v-t att förlåta sina fiender.* — 7) Artig. *Han sade henne mycket v-kra saker.* — 8) (fam.) Passande, anständig, beskedlig. *Det är icke v-t att göra så der.* — 9) Säges om växande säd och vissa köksväxter, då deras utseende loftar god skörd. *V. säd. Ett v-t gårde. Säden står v. Kålen står v. Rofvorna stå v-kra.* — 10) Mycken, stor, anseelig. *V. inkomst, utgift, för-mögenhet. V. summa. V-kra penningar,* mycket p. *En v. tid, lång tid.* — 11) (fam.) Säges ironiskt i motsatt mening till den egentliga. *Du är mig just en v. pojke! En v. fågel.* se *Fågel. Just en v. vän! V. utväg minsann!* — 12) (fam.) *V-kra handen,* den högra.

VACKERHET, f. 3. (föga brukl.) Se *Skönhet, Fägring.*

VACKERT, adv. 1) På ett vackert sätt, behagligt. *Det tar sig v. ut för ögat. Sjungna, tala, spela v. Denne författare skrifver mycket v.* — 2) (fam.) Mycket, duktigt, anseeligt. *Förtjena v. Det är v. nog, att han hunnit så långt, mycket nog, tillräckligt, att &c. V. så* (tonvigten på så), *det är mycket nog, icke litet.* — 3) (fam.) Måttligt. *Dricka v. Taga v. för sig.* — 4) (fam.) Sakta; vänligt; beskedligt. *Gå v. Kör v. Tala v. med någon. Fara v. fram. Fara v. med någon* ell. *något. Får v. med hästarna.* — 5) (fam.) Riktigt, ordentligt. *Det står allt för v. på papperet, men i verkligheten är det ej så.* — 6) (fam.) Brukas om höflighets-uttryck till ringare personer. Saknar i denna mening tonvigt. *Kom nu v., min flicka lilla,* var god och kom &c. *Laga v., att ni kommer. Säg mig v., huru det förhåller sig,* var god och säg mig, &c. — 7) (fam.) Säges ironiskt, i motsatt mening till: *Väl, bra. Jo, ni har burit er v. åt! Nu är jag v. tilltygad!* — *Int. Lagom; sakta. Nå nå, v.! V.! v.!*

VACKLA, v. n. 1. (frequentativ af *Väga*) 1) a) Gå med osäkra, svigtande steg. *V. i sin gång.* — b) Vara nära att förlora jernvigten och falla. *Han fick ett hugg, så att han v-de, der han stod. Han v-de på hästen, men återvann jernvigten.* — Brukas äfv. om liflösa ting. *Stenen v-de af stöten.* — 2) (fig.) Vara obestudsam, van-kelmodig, opålitlig. *V. i sitt beslut. Bundsför-vandterne v-de i sin trohet.* — Säges äfv. om sak, och betyder då: *Vara opålitlig. Hennes vänskap v-de.* — *V-nde*, part. pres. Brukas nästan adjektivt. *V. gång.* (Fig.) *V. beslut, vilja, föresats. V. trohet.* (Gram.) *V. ord,* som vacklar i vissa vokalers eller konsonanters begagnande, mellan två konjugationer eller deklinationer.

VACKLANDE, n. 4. 1) Vacklande gång; rörelsen, då person eller sak vacklar. — 2) (fig.) Obeslutsamhet, vankelmod, opålitlighet.

VACKT, m. fl., se *Vakt*, &c.

VACUUM, vakuuum, n. (latinskt ord) Se *Tomrum.*

VAD, f. pl. *vador*. I. Den öfre tjocka delen af benet på en menniska. *Ha tjocka v-or. Ha*

inga v-or, mycket smala ben. *Falska v-or,* se *Lösvad.*

VAD, f. 2. II. Sillnot.

VAD, n. 3. III. Ställe i ström eller å, der man kan vada öfver.

VAD, n. 5. IV. 1) Aftal emellan två eller flera personer, som påstå motsatta saker, hvar-igenom den, som befinnes hafva orätt, förpligtas att till den eller dem, som påstått motsatsen, gifva eller betala något på förband öfverenskommen. *Slå ell. hålla v.,* göra sådant aftal. *Slå v. med någon om en ting. Jag slår v. med dig om 10 r:dr, att så är. Hålla stora v.,* om stora summer. *Sätta upp, hålla en summa på v. Tappa en summa på v. Vinna, tappa ett v. Det slår jag v. om,* jag erbjuder mig att hålla vad om den saken. (Fig.) *Jag vill sätta mitt hufvud i v., att . . .*, jag är fullkomligt säker om, att . . . — 2) Vädjande från underdomstol till högre rätt. — *Syn. Appell.*

VADA, f. 1. En liten och grund sommarnot, som brukas att draga med efter fisk på lågt vatten, vår- och sommartid.

VADA, v. n. 1. (egentl. Gå; lat. *Vadere*) Gå på grunda ställen i sjö, flod, å, o. s. v. *V. öfver en ström.* (Fam.) *V. i smuts,* gå ell. åka i djup smuts. — *Vadande, n. 4.*

VADARE, m. 3. Se *Vadfågel.*

VADBEN, n. 5. Det ena af de tvenne ben, af hvilka benpipan består, beläget på dess ytre sida och smalare än det andra (skenbenet).

VADD, m. 3. (t. *Watte*; fr. *Ouate*) Större eller mindre, tunna, flata, med limvatten på ömse sidor öfverdragna, genom kårdning, isynnerhet af bomull, men äfven af silke och blånor, beredda styc-ken, som brukas till klädesfoder, stoppning, m. m. *Förse med v. Fodra, stoppa med v.*

VADDA, v. a. 1. (föga brukl.) eller

VADDERA, v. a. 1. Fodra, stoppa med vadd.

VADDERING, f. 2. 1) Fodring, stoppning med vadd. — 2) Sjelfva den dertill använda vadden.

VADEMECUM, --mekumm, s. n. oböjl. (lat. *Vade mecum*, gå med mig!) Sak, som man ständigt bär på sig.

VADFÅGEL, m. 2. pl. — *fåglar. Vadfåglar* kallas 6:te ordningen af fåglarna, med tre tår framåt, baktån stundom ingen, eller högre fäst; benen långa, ofvan knäet nakna.

VADFÖTTER, m. 3. pl. (nat. hist.) Fågelfötter, på hvilka tårna äro till hälften förenade genom en simhinna.

VADLAG, n. 5. Fiskarelag, som har en vad (II) tillsammans.

VADMAL, vaddmål, n. sing. (uttalas i dagligt tal: vällmarr ell. vällmann) Ett slags groft ylletyg, som af bondfolk brukas till kläder. — *Ss. V-srock, -ströja.* [Valmar, Valman.]

Anm. *Vadmal* kommer af *Vad*, kläder, och *Mal*, mål, emedan det fordom, då klingande mynt ej var att tillgå, ofta, på samma sätt som *Spannmål*, tjenade till varumått i handel.

VADNING, f. 2. Handlingen, då man vadar.

VADPENNINGAR, m. 2. pl. Penningar, som nedsättas af den, hvilken vädjar till öfverrätt.

VAFFLA, m. fl., se *Våfla*, &c.

VAGABOND, vagabönd, m. 3. (lat. *Vagabundus*) Lösdrifvare, landstrykare.

VAGEL, vág'l, m. 2. pl. *vaglar*. 1) I höns-hus uppsatt stång för hönsen att sätta sig på, — 2) Liten inflammerad svulst vid kanten af ögonlocket.

VAGGA, v. n. 1. (frequentativ af *Väga*) Hafva